

бувахъ и избѣгахъ... Но биваха и по-лоши врѣмена: взимаше отъ насъ царщината кръвна давина. Взимаха християнски дѣца и ги потурчвахъ... Отглеждаха ги и отъ тѣхъ ставаше отборъ турска войска... Тѣзи потурчени дѣца ги наричаха *яничери*. И по-зли



биваха тѣзи яничери отъ самитѣ турци. Тѣ не знаеха, че сж отъ нашата кръвь, тѣ не помнѣха ни бащинъ домъ, ни бащина вѣра... Колѣха тѣ всѣки християнинъ... Години минаха отъ тогава. Не сж скоро кървавия данѣкъ сбирали... А слухъ има, че отново пакъ ще почнатъ да събиратъ... Ще нападатъ села и градове, старцитѣ ще колятъ,

младитѣ въ вериги ще вържатъ, а малкитѣ момченца за яничери ще откаратъ...

— Пази ни, Господи! Не давай, Боже, дѣцата ми яничери да станатъ!... прошепнала Милка.